

Els noms de l'albercoc

JAUME SUBIRANA jaumesubirana@elperiodico.com

Albercoc si sou de Castelló, *aubercoc* si sou de Palma, *albericoc* si sou de Sort, *ubercoc* si sou de Ciutadella i si no encara *abercoc*, *abircoc*, *abrecoc*, *abricoc*, *abricot*, *albaricoc*, *albecroc* o fins i tot *abrebaracoc*: vull creure que en som uns quants els que col·leccionem amb il·lusió noms distints de la mateixa comunitat per a les mateixes coses bàsiques, els que pensem contra la inèrcia o la simplificació centralista i globalitzant que és el matís, la variació, la perifèria el que ens torna alguna cosa més que eficaços i avorrits codis de barres.

Som, doncs, uns quants els que podem apreciar una crònica de l'ultralocal, si volem dir-ho com Emili Manzano a les “**Quatre paraules abans de començar**” els seus *Pinyols d'aubercoc*, un llibre fragmentari, lateral, dialectal i, per tot plegat, tan remarcable que no me'n puc estar de passar-hi tota aquesta columna a veure si sé encomanar-vos el meu entusiasme.

Enllà del periodisme cultural, l'autor ha après (pel camí de tornada al seu món d'infantesa, a la llengua dels padrins, al lloc de joc i memòria) algunes de les lliçons bàsiques del dialecte de l'artista: que les mateixes coses poden ser dites sempre amb noms diversos, que les coses menudes

Un llibre com 'Pinyols d'aubercoc' requereix més traça que paciència

són les que millor contenen la grandesa, que les històries personals són les que parlen a més gent. Lliçons que tots hauríem de saber aprendre encara que no es vulgui acabar escrivint un

llibre: perquè és en el dialecte i en l'art, en la barriada del sentit majoritari, que ens afinem i acceptem la petitesa, la podridura, l'heretatge. L'autor diu *terra* i la boca se'ns omple de gustos que són els nostres a través dels d'ell. També sosté que fer un xiulet amb un pinyol d'aubercoc és una cosa que demana més paciència que traça: els que hem rascat i rascat els pinyols d'albercoc havent dinat al pati i, més endavant, hem escrit algunes pàgines i n'hem llegit moltes més sabem que un llibre com *Pinyols d'aubercoc* requereix, en canvi, molta més traça que paciència.

Manzano té la mena de traça que cal per fer-nos llegir i somniar, a més de xiular. Per fer arribar l'estiu al febrer. Per omplir-nos la boca d'aubercoc.

*Jaume Subirana és escriptor.